

UNA ALENADA QUE CAL RETROBAR

El quadre de l'àngelus que Dalí recreà en pintures successives, va mostrant progressivament una mena de degeneració d'una escena entre nostàlgica i profunda que sens dubte interpel·la sobretot quan et trobes en un món ciutadà, quan queda lluny l'olor dels camps de blat acabats de segar.

Fa pocs dies que vaig tenir ocasió de recordar aquesta olor misteriosa de terra seca i d'espigues que s'espolsen, olor de pa, olor de sega. I m'he recordat de les estades estiuenques al camp, quan de vailet mirava per exemple l'espectacle dels segadors amb els barrets de palla i l'art de fer anar la falç amb agilitat i d'esmolat-la, o l'estil airós de recollir el blat i fer les garbes i les garberes. L'escena de les menjades a l'ombra, amb aquells cistells i els càntirs i el porró. Entresuats, feien les seves xerrades i les seves bromes que jo no arribava a entendre. Però avui trobo a faltar més que mai aquelles estam-

pes que ja no diuen res a molta gent.

Els vailets érem els espectadors festius, que somiàvem a poder tenir empena per a ajudar en la coratjosa tasca agrícola. Com gaudíem si ens deixaven pujar al carro carregat d'herba! El sotragueig pels camins de carro portava encís i misteri. Tinc prou gravades aquestes imatges en la meua memòria. Recordo prou bé quan a les 12 del migdia sentíem les campanes de la parròquia i la pagesia s'aturava, fes el que fes. Els homes es llevaven la boina i, tot plantant-se, aturaven els cavalls o els bous i deien una pregària que mai no havia pogut sentir, però que sens dubte existia. El ritu acabava, i el crit imperiós i més d'un improperi a la cansada bèstia arrencava de bell nou el camí del treball.

No es tracta de recordar una escena bucòlica que els pintors del segle passat plasmaren encertadament, ni és un cant a la nostàlgia;

però ben cert que l'home d'avui s'oblida del camp, de la germana terra, perquè el món industrialitzat ha posat distància entre l'home i el terròs. Ben cert que avui encara m'impresiona recordar la imatge del pagès que el diumenge, quan havia atès el bestiar, de bon matí se n'anava a mirar els camps. Potser somiava els fruits del blat, dels fruiters, tant se val. Tenia tot el dret a pensar en aquella terra que estimava.

Quan els fums dels carrers i de les ciutats em fan perdre el nord, acluco els ulls i sento l'agraïment per un passat que ens va ensenyar a sentir les olors de la terra, del sol, del vent. Tant de bo tinguem ganes i forces d'estimar i d'ensenyar a estimar la natura, la pròpia vida, el propi passat, l'olor dels camps acabats de segar.

Josep M.ª FORCADA
de l'Àmbit Maria Corral

ESTIMAR-NOS SOCIALMENT

La nostra moral d'encuny cristià té una màxima que ha esdevingut un desideratium constant. En algunes diades, com Nadal o l'aniversari, és més palesa, i la resta de l'any, més difusa, però tothora és present en el nostre rerafons humanista: «Estimeu-vos els uns als altres». Certament el mot «estimació», «estima», de tant usat s'ha gastat i ha esdevingut, sovint, buit de sentit. Hom és conscient que estima poc, malament, a mitges... La família sembla que hagi deixat de ser l'única escola d'estimació, però hom no acaba de trobar les escoles alternatives.

Però, si és veritat que només som a les beceroles de la primera part de la màxima, encara hi som molt més de la segona, àdhuc de la seva correcta comprensió. Habi-

tualment la gent entén «estimar-se els uns als altres» com «estimar-se l'un a l'altre». I així, tot estimant l'esposa, el fill, l'amic de la infància, i tot sentint-se reciprocament estimat per ells, hom creu que ja ha omplert la cabuda de la seva estimació. S'equivoca. No és pas que la dona, o el fill, o l'amic d'infantesa no hagin de ser estimats, però si hom es restringeix a aquesta concepció de l'estimació bilateral exclusiva, queda empresonat i empetitit. Que ens estimem els uns als altres és més, molt més; és estimar-nos un grup a l'altre, una família a l'altra, un club a un altre, una nació a una altra. És fer que els homes estimin les dones com a tals i les dones els homes de la mateixa manera; que els vells estimin els joves, i viceversa; que els

empresaris estimin els treballadors i aquests a aquells... És una autèntica revolució social. Potser aleshores, tot estimant-nos socialment, entendrem de debò què vol dir estimar. Potser aleshores descobrirem que estimar és alegrar-se que els altres siguin tal com són, és obrir-se a la seva gratuïtat, és maldar perquè puguin desenvolupar totes les seves potencialitats amagades, és respectar la seva llibertat responsable... i moltes coses més. L'estimació social comporta l'estimació interpersonal, però la supera i la dinamitza fins a horitzons insospitats.

Jaume AYMAR
de l'Àmbit Maria Corral